

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Hjemløs. En Fortælling II

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Hjemløs", i Goldschmidt, M. A.: *Hjemløs*, udg. af Mogens Brøndsted ; Harald Jørgensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1999, s. 78. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt04-shoot-idm140467282727216/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Hjemløs

Senza motto! De Andre fulgte efter, Forsvarernes Kjæde vare sprængt, Damerne flygtede ind i et Sideværelse; men Otto fulgte en af dem, og det var Albanerinden, slukkede hendes Lys, som hun søgte at dække med Haanden, og tordnede sit glædedrukne: *Senza motto!*

O, nu slukkede han mit Lys! udbrød Damen paa Dansk, og i samme Øieblik kjendte Otto hende: Det var Camilla Hald.

Lyden af hendes Stemme havde samme henrykkende Magt over ham som forhen og forøgedes om mulig i dette Øieblik ved det Hjemlige, der saa pludselig aabenbarede sig. Han kunde selv Intet have udtænkt eller digtet, der for ham saa fuldstændig kunde overgaae Glædeslarmen, som denne bløde, klare, danske Kvindestemme, der var som Sang i Kamptumlen, som et stille, kvægende Lys midt i Fyrværkeriet. Saa lidet voxer man, trods Alt hvad man oplever, fra det, af hvilket Sjælen engang dybt er bleven greben.

O, Frue, jeg beder om Forladelse, sagde Otto, idet han ganske faldt ud af Rollen.

Hvad F—, det er jo Otto Krøyer! sagde Hald, der nu kom tilbage fra Vinduet, hvor han havde slaaet haardt og faaet de andre Stormende, efter velforrettet Sag, drevet ned. Ih, hvorfor har man ikke seet Dem her i Rom? Min Kone Ja, De har jo seet hende i Kjøbenhavn? Men her havde De vel ikke let ved at kjende hende; vor Værtinde og hendes Døttre fik hende klædt ud, ikke sandt, meget net? Vi kom Dagen før Carnevalet Imorgen tage vi til Neapel tag med. Det er saa rart at være Landsmænd i Følge.

Otto gav et høfligt Afslag paa Opfordringen, som knap var videre meent. Han vilde gjerne have sagt Noget til Camilla; men det var for ham, som om det, der var forefaldet imellem dem, kun havde Værd som en Hemmelighed; og hun sagde heller Intet.

Hald vedblev: Vi kommer til Schweitz i Sommer; maaskee mødes vi der. Kommer De til Schweitz?

Maaskee, svarede Otto, ønskede dem en lykkelig Reise og tog Afsked.

Idet han kom udenfor, lød Kanonskudet. Alle Lys forsvandt som ved et Trylleslag, al Jubel forstummede, Mennesker og Vogne fjernede sig taust og hurtig gjennem Sidegaderne som fra en Ligbegængelse. Carnevalet var dødt, Fasten begyndt. Otto vendte sig om